

„Szólj igazat, betörök a fejed!”

FÜLLENTŐ

Megjelenik minden hó 10, 20 és 30-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre 3 frt — kr.
Fél évre 1 „ 50 „

Egyes szám ára: 10 kr.

Bérmertetlen levelek nem fogadtatnak el.

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Füllentő.

Társ-szerkesztő: **Petrikás Mór.**

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:

Budapest, VIII., stáció - utca 6. sz.

Ide intézendők

az előfizetési pénzek, reklamációk, kéziratok.

Hirdetéseket árszabály szerint felvesz a kiadóhivatal.

A kovácsműhelyben.

Főkovácsmester. Nem vagyok megelégedve az új mesterlegényekkel. Még azt is összeverik, a mit én nagynehezen kikalapáltam.

Itt a farsang!...

Itt a farsang! A kis leányok
A jó papát körülveszik.
— Csak erre az egy bálra menjünk!
Bár oly fényes lesz mindenik.
És addig, addig esdekelnek,
Addig kérik a jó papát,
Mig ez — vagy két váltót aláír,
S beléptijegyet sorra vált.

Itt a farsang! Frakos uracskák
Rendre járnak a bálakat
Annyi a szép leány; de annyi,
Hogy az úrfi, csak válogat.
És udvarol, egyszerre tíznek;
Szerelmet vall, kéjittasan.
Felejtí, hogy a frak-, a lakért
Mindene zálogházba' van!

Itt a farsang! Mulatni kell most!
Hisz mulatsága van elég.
Bolond, ki most ne a vigságon
Nem a bálon törí fejét.
Itt a farsang! Mulatni kell hát!
Mulatni vígan, édesen.
Csak meg ne sírads, meg ne bánjad,
Ha majd a böjtje nagy leszen!

P—s M—r.

Az öreg „Józsi bácsi.”

A régi jó idők emlékei az öreg urak.
S ez öreg uraknak azon kiváltságuk van, hogy
őket mindenki „bácsi”-nak nevezi.

A régi jó idők egyik ilyenléke az öreg „Józsi bácsi” is, ki tösgyökeres magyar öltözetével, ősz, hosszú szakálával, pörge magyar kalapjával, most is itt jár köztünk, most is ott szónokol a Sándor utczaí „színházban”, most is játsza szerepét „függetlenül”, mint játszta már 1848-ban, — azon különbséggel, hogy akkor a szép hosszú szakál „éjsötét” volt, s most a hideg tél hava ül szállain.

Minden gyerek ismeri őt! Hogyne, hisz 1848-ban nevét, — fivére által, — oly sokszor emlegette a világ, s a történet feljegyezte, — s ma minden gyerek tanulja a történetet, de ha nem tanulná is, hallja „Józsi bácsi” nevét, felkeresi a Sándor utczaí „palotát” meglátja őt s róla mint élő történetről megtanulja azt, hogy „Magyarország csak volt, de már nincs, az átkozott közös ügy megölte a nemzetet, tönkre tette a hazát, elpusztította a Magyarat.”

Józsi bácsi nem szidja az „átkoskormányt”, — ez neki nagyon elkoptatott szólás mód, ő csak az átkozott közös ügyet szidja, mert ez volt szülő anyja minden bajnak, ettől született ez az „átkozott kormány is.”

Józsi bácsi republikánus. Rebuplikánus a szó teljes és tökéletes értelmében. A szószekeken, otthon, a vendéglőben, a színházban, még a „német zengerájokban” is; nem ismer tekintélyt sehol, mert a „népfelség” az egyedüli tekintély, ez pedig nem érvényesült még eddig Magyarországon, tehát: nincs tekintély sehol.

Józsi bácsi szereti a „nemzetiségeket”, de csak addig, mig a „függetlenségi párttal” szavaznak, azon túl gyűlöli őket, megfékezni iparkodik, elnyomni a sok gyűlevész népet. Horvát, tót, oláh, szász, jó ha szavazni kell a „független párt” mellett; de ha a szavazásnak vége, vége a barátságának is, mert az ily barátság is közös ügy lenne, már pedig Józsi bácsinak sem teste, sem lelke nem kívánja a közös ügyet, még a barátságban sem. Ő „független” akar lenni, felfelé, le felé, kint és bent, itthon és a külföldön.

Józsi bácsi „szabad” akar lenni, mint a „madár” szabadon röpkedni Európa légáramlatában, s nem tűr meg semmi mást, csak azt, „mi szabad, mi magyar, mi független mint a madár a levegőben.”

De Józsi bácsi tudományos ember is, különösen kedveli a régészetet, — nem csoda, ő maga is már régi, s a muzeumba vágyik, — régészeti hajlamaít követve, gyönyörű régészeti gyűjteményt állított össze, melynek legszebb, legértékesebb s általa legnagyobbra becsült tárgya „azon lépestáska, melylyel egyik őse a madarakat fogta, honnét nevét is kapta s melyet ő egyenes ágon örökölt s hűségesen megörzött, hogy a nemzet tudja, miszerint ő egyenesen leszármazó örököse Henriknek, s csak keresztneve nem az, mert őt, az általános Józsi bácsit becsületes nevén:

„Madarász Józsefnek nevezik.”

Figyelő.

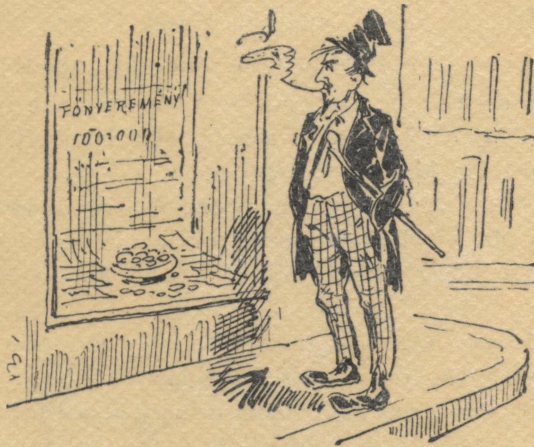
Mi történhetett vele?

— Ugyan mi történhetett egyszerre azzal a Doctorral? Ezelőtt a vendéglőben mindig utolsónak maradt, és most már 9 órakor visszasem tartható.

— Hát nem olvastad a hivatalos lapban hogy rendezés tanárnak neveztek ki?

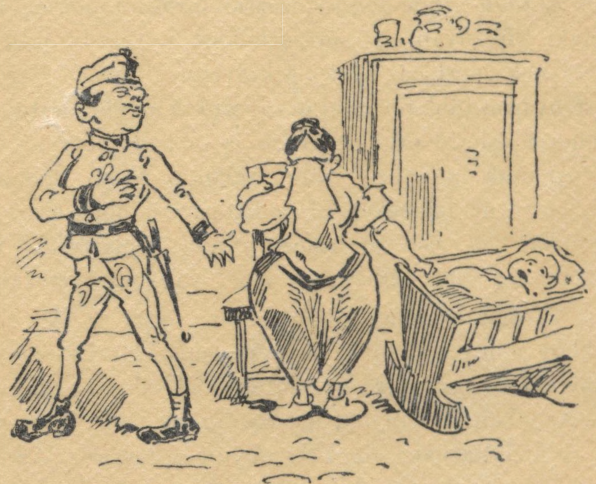
Illusztrált népdalok.

I.

„Nézlek, nézlek; de hiába nézlek,
Nem való vagy te szegény legénynek.“

II.

„Csak titokban akartalak szeretni,
De ki kellett annak világosodni.“

Baka humor.

Lumpolásból tért haza a hadnagy úr s nagy életuntan kérdi a csizmáját lehúzó legényétől:

— Mond csak Jancsi, élvezet-e a csók, vagy munka?

— Mindenesetre élvezet — feleli a szemfüles baka — mert ha munka lenne, a tiszturak ezt is velünk végeztetnék.

Másnap a tiszti kaszinóban Jancsi úr jeles mondása a fekete retek mellé föl lett tálalva: kacagott rajta mindenki, különösen a pohos ezredes.

— No — mondá — legényemre vagyok kíváncsi, mert az olyan hat ökör, minő nincs több az ármádiában.

Haza érkezve rárivall a szegény kutyamosóra: Sakkerblü Donnervetter! Hansz, mi a csók, munka vagy élvezet?

Hansz ijedten állott „haptákba“ s megrökönyödve felelte:

Kimicsodás: ha a méltóságos óbesterné kívánja, az bizony elég sanyaru munka, de ha a kisasszony? az már élvezet.

*

1868-ban kiadatott a parancs, hogy a legénység, miután a vezénylet német-, tehát ezentul senkinek sem szabad más nyelvet szolgálat közben használni.

Szegény Gargya Johan nem tehetett róla hogy a Kunságban született, annál kevésbé hogy a germán nyelvvél meg nem barátkozhatott, még is ott állt a balszárnyon s öt főző edény, bakanyelven „kotlik“ veszett el a keze alól; be kellett tehát németül jeleníteni.

Sugás után, elő is adta panaszát: „Her Hopman meldige horzamsz csinkre kotlik vexli schritt.“

— Teremtője ne legyen az apádnak — fakadt ki a kapitány — mit akarsz?

— Hát csak azt kapitány úr, hogy öt kotlikomat ellopták, — mondá fejkavarva a bánatos baka.

HIREK.

— Az idej bálók alkalmából helyes intézkedések tétettek. Minden bálón van egy külön megbízott hivatalnok, ki csekély díjért felvilágosítással szolgál a házasulandóknak, a kérdezett lányok telekkönyvi ügyeiről.

† **Öngyilkosságok.** A 6 éves Pajkos Pistika, I. elemi osztályos tanuló, abbéli elkeseredésében, hogy a tanító bácsi 4 sor helyett 5 sor leczkét hagyott fel, ma délután 1/2 5 órakor, a leczke megtanulása előtt, öngyilkos módon végett vetett életének. — Berki Irma, 9 éves kis lány, halálig ivott a lúgescsiából. A legújabb hírek szerint életuntság vitte rá. — Bánatos Betti, 11 éves szobalány, szerelmi csalódása miatt megevett 2 pakli gyufát. Miután a gyufaszálakat egészen megette, némelyek állítása szerint vegetáriánus volt. — Lumpffy Kázmér, IV. éves joghallgató ma a szokottnál levertőbb volt, midőn a „Fiume“ kávéházba betért. Itt kezébe vette a „Pesti Nyirlap“-ot elolvasta és felfordult.

A mai kor.

Kis lány. Mama ez a bácsi puszit hány neked mint a papa.

Mama. Óh nem leányom, az neked szól.

Kis lány. De engem az a bácsi nem is ösmer?

Az orvosok meggyőző érve.

Csodálatos, hogy a vendéglősök, mészárosok, hentesek s több afféle foglalkozással bírók, rendszeren meghiznak. Kőbányán egy sörcsarnokost, nevezzük őt „Donnerer“-nek, mert hát német ő kigyelme; igen jó söre kedvéért, nyáron több fővárosi orvos szokta meglátogatni, mire Donnerer felette büszke. Hogy is ne! Ha már a Doctor uraknak izlik az ő söre, akkor a többi halandóknak, hogy ne izlenék? El is határozta, hogy ezért sörcsarnokát „a hét orvoshoz“ fogja cimeztetni, mer mai napság csak reklámmal lehet vagyont szerezni.

Történt azonban, amint tudni fogja a t. olvasó is, hogy a nyáron bizonyos epidemia kezdte környékezni a fővárost, mire az előintézkedések meg is tétettek. Azonban Kőbányán, dacára annak, hogy ott sertések is hizlaltatnak, jónak bizonyult a levegő. Az oda járó hét orvos, amint együtt itta a komló levét, a napi kérdések megbeszélése után áttért az orvosi tapasztalatokra is. X orvosnak feltűnt Donnerer életerős egészsége. Különös szólt az egyik, hogy még soha sem volt beteg.

— Majd beteggé fogjuk tenni, — válaszolt Dr. E.

A szót tett követte. A szerepek szétosztattak, s mosolyogva szétoszlottak, hogy másnap az ostromhoz fogjanak.

Másnap délután 4 óraker Donnerer mellett terem Dr. A. midőn az megelégedéssel az ablak tábláján dobolva, a megérkező vendégeken gyönyörködött volna.

Dr. A. Jó napot, Donnerer úr!

Donnerer. Jó napot, Doctor úr!

Dr. A. (éles pillantást vetve): Nem jól érzi magát?

Donnerer. Ellenkezőleg, Doctor úr, nagyon is jól.

Dr. A. Küldessen egy krigli sört. (Aztán tovább állt.)

Dr. B. (néhány lépéssel később, Dr. A. után lépve, kiált): Ne siessen collega, várjon meg! Donnerer úr kérek egy pohár sört. — De ni ni, mi baja önnek?

Donnerer. Nekem? Nos nekem, Doctor úr, semmibajom.

Dr. B. (öt erősen fixirozva): Nos, akkor csak küldessen egy pohár sört.

Dr. C. (a nagy hőségtől szétgombolkozva, hátra tett kezekkel jön): De meleg van ma! Donnerer úr, csak jéghideg sört küldessen — (öt fixirozva) rosszul érzi magát talán?

Donnerer: Én, óh nem — (félénken) én nem kérem.

Dr. C.: Mondhatom, sajnálnám önt! (Fejcsóválva tovább megy.)

Donnerer: (a csaposgyerekhez): Te Ferkó csakugyan rosszul nézek ki?

Ferko: Nem tudom; de a Doctor urak mondják.

Donnerer: (félénken felesége után kiált): Márta Márta! Siess hamar ide!

Asszony (a mellékszobából kilép): Milelt téged?

Donnerer. Vizsgálj meg csak engem.

Asszony. Hát mi látni való van rajtad?

Donnerer. Hát mit sem veszsz észre rajtam?

Asszony. Nos, én semmit sem látok. Hát tulajdonképen mi különös van rajtad?

Donnerer. Hát elmondom. A hány Doctor csak idejött az előbb, valamennyi azt kérdezte tőlem, nem vagyok-e beteg, mert rosszul nézek ki, — és csak ugyan . . .

Asszony: Azt gondolom, hogy megbolondultál. Hát csakugyan rosszul érzed magadat?

Donnerer: Ah Istenem, dehogya, de a Doctorok . . .

Asszony: Ej, ne adj te a Doktorokra semmit.

Dr. D. Köszönöm, Donnererné asszony, kartársaim nevében is a bókot. Jó napot! (Mosolyogva tovább akar menni, de az asszony által visszatartatik).

Asszony: (zavarodottan): Bocsásson meg, kedves Doctor ur, nem úgy értettem, de a férjem . . .

Dr. D: (Donnerert most megpillantva): Donnerer ur, az Istenért mi baja van?

Donnerer: Látod asszony, most hallhatod te is.

Dr. D. (részvétellel): Beteg ön?

Donnerer. Ah, Doctor ur, é . . . én . . . én nem tudom.

Asszony: Látja Doctor ur, semmi baja sincs, de ő mindjárt oly félénk tud lenni.

Dr. D.: De Donnererné asszony, az ember igen gyakran magával hordja a betegség csiráját a nélkül, hogy mindjárt érezné.

Donnerer: Hallod, asszony?

Dr. D.: Bizonyosan az nem nagy jelentőségű (Menés közben): Küldessen egy krigli sört.

Asszony: Mindjárt eltakarodjál ettől a léghuzamos ablaktól. Ül ide erre a székre.

Donnerer (leverten a székre ereszkedik, kis vártatva vontatottan szól feleségéhez): Márta, ügyelj, ha Dr. E. jönni fog, szólítsd be hozzám.

Asszony: Ha a farkast emlegetik, a kert alatt kullog. Ime itt jön.

Dr. E. (egy dalt füttyörészve belép): Donnerer úr, egy krigli sört!

Asszony: Ah, Doctor úr, szépen kérem, sziveskedjék férjemet megvizsgálni.

Dr. E: Mi történt? Tán csak nem beteg?

Asszony: Mi nem tudjuk.

Dr. E: (Szokása szerint a szobában hevesen járkel, egyszer megáll Donnerer előtt s néhány másodperc után aggodalmasan szól hozzá.): Ön beteg, Donnerer úr.

Donnerer: Azt már a többi Doctor urak is mondták.

Dr. E: (Óráját balkezébe veszi, jobb kezével pe-

dig Donnerer ütereit vizsgálva): Nyujtsa ki a nyelvét. Úgy! (Az asszonyhoz fordulva:) Férjének ágyba kell feküdni, készítsen neki néhány csésze kamillatheát, és ha ennek megivása után némi étvágya keletkeznék, akkor cziberét adjon neki; de nem nagyon sokat. Azt hiszem, hogy holnap már a bajon túl lesz. Kérem küldessen nekem egy krigli sört.

Asszony: Rőgtön, Doctor úr!

Mig Ferkó e sört viszi, Donnerer óvatos léptekkel hálószobája felé tart, az asszony azonnal intézkedik a konyhában az utasításnak eleget tenni.

Menjünk mostan a Doctorok társaságába, a kerti helyiségbe. Mindjárt lehet gondolni, hogy minden újonnan érkező Doctortól tudakolóztak, a sörcsarnokost illetőleg. A nevetés legnagyobb fokát akkor érte el, mikor Dr. E. a következő hirrel lépett be:

— A kövér Donnerer ágyban fekszik s kamillatheát iszik.

Donnerer 24 óráig őrizte az ágyat, a mikor hozzá lép három orvos s konstatálják, hogy most már semmi baja. Ereje helyre állítására rendelnek neki egy kiló nyers sonkát és három üveg egri vöröset.

Mokhány Kóbi.

Khaptam idéző cédula a bíróságthól. Feladthak a megégethett seléjdek. Elszörnyűkhödthem a bíróság udvariatlanságán, hodj semmi thithulost nem ad nekhem, sak így: Mokhány Kóbinak Helyben. Hát khinek nézze ü engemet? Nem megvadajok én Nadjságos nadjbirtokhos oraság? Nem én vadajok legthübb adóval megtherhelve, restánciával? Elhatároztam, hodj nem medjek. Nem is menthem. De mi thürthenthe

velem? Hát értivel bevithetnek khét drabantthal!

Négy phej lovat befogatham, a khét drabant velem szemkhözt ülte be a hinhóba, a Jansci inasom ünnepi livreba a bakhon foglalt helyet. Iljen parádéval rokkoltham be a bírósághoz.

Az uthon elhathároztam hojd retthentü boszut sinálok. Elcsaphathom a bírót! Iljen szédjent elküvetni egy magnátthal!

Bemedjek a bíróhoz ott voltha valamennyi khárosult.

— Maga az Mokhány Kóbi? khérdi thülem a bíró.

— Én vadajok a nadjbirthokhos és oraság.

— Maga vádolva van itt, hogy ezeket az embereket megkárosítva, őket kielégíteni vonakodik.

— Khérem én khielégíthetthem valamennyit. Azt

montham nekhek hodj már nincs nalam hivathal. thehát nekheressenek thübbé semmit. Ük erre zogolódni khezdték, s az ajthót felfeszíthették, beronthottak a szalónomba és engem ugy homlokba üthöthtek hodj elájoltham, s a vér elboríthotta engemet...

— Hazugság! khiabált a thümeg.

— Micsoda! hazugság? Hát khérem, itt van a homlokhom, az bizonyság.

— Hol a vizum repertun? kérdi a bíró.

— Insthálom, nem thodok francziául!

— Orvosi látletele van-e?

— Ez nem voltha oljan khomolj baj hodj a házi orvosnak meg mothassam. Látja ezt a bíró oraság, thehát meglelthe is.

— Ne hadarjon itt össze viszsza! khiálthott a bíró.

— Ledjen udvariasabb khérem, thodja meg, hodj én oraság vadajok akhi ünt is fizethem.

— Elmarasztalom 100 frt pénzbírságra a tisztelenségért!

— Apphelálok! — És akhartham elmenni.

— Ho hó! csak viszsza!

A khét drabant nyakhon csipett.

A khárosoltak javára elletthem marasztalva 1000 frtra!

Én meg appellátham, és ott hadjtham ükhet a fakhépnél.

Miothán ez igazságthalanság, hát megfogadtham a hires fiskhálíst Ütvöst házi prókhátornak. Előre thodok, hodj nekhem lesz igazam, ha nincs is. Nem bánom, ha khétszer annyiba kherölje is a dolog.

A. Miért kapta Gassi a spanyol rendet?

B. Mert megfelelő gallérral bir.

A kecsketej hatása.

— Apjuk! Biz' isten megáll az eszem, ez a mi Nácink minden áron szabó inas akar lenni.

— Magad vagy az oka; nem akartad ugy-e szoptatni, ha nem kecsketejen tartottad!

Jó levegő.

Idegen. A levegő ugy látszik itt igen egészséges lehet!

Odavaló. Miért?

Idegen. Hát azért, mert a leányok itt megvénülnek!

Rokoni kötelék.

— Multkori tűzvész alkalmával, mért nem segített ön apósa házánál oltani?

— Hát tudja, nem akartam apósommal haragba jönni.

PEGAZUS.

(A „Gyulafehérvári Közlöny“ f. évi január 10-iki számából.)

Elmegyek én . . .

Elmegyek én messzé, távol;
Elmegyek e bú tanyáról
Elmegyek a zord hegyekre,
Az erdők rengetegjébe
S élni fogok szabadon.

Itten ugyanis temetve rég!
Kik szeretni tudának még.
El innen hát! El, messze el,
A hol nyugodtabb a kebel
S a szív verhet szabadon.

Tudom, hogy a bu velem jön,
Ő a legrégebb kísérőm.
De ha már magamra leszek,
Nem kell rejtmem a könyveket
És sirhatok szabadon.

Zilahí.

(Nem tudjuk: a tisztelt poéta úr nem arról a Zilahról veszi-e eredét, mely a Meszes hegység tövében fekszik. Tán csak nem ott él, Nabuchodonozor-módrá, a „zord hegyeken“, „az erdők rengetegjében“ „szabadon?“)

Nagylelkűség.

Asszony. Ah kedves férjem te ma este ismét oly kiállhatatlan vagy!

Férj. Igazad van kedves Emmám (fogja a botját és kabátját.)

Asszony. Nos, tehát ismét elmegy?

Férj. Igaz! ma olyan fásult vagyok, hogy éppen nem tudok saját otthonomban maradni.

XIII.

Imádom mosolyod . . .

Imádom mosolyod'
Angyalszelid képed',
S te mégis mást szeretsz,
Ki nem gondol véled.

Nem törődik véled. —
Mért nem mosolygysz hát rám?
Oh, hiszen nálad van
A szívem, a tárczám!

A kulisszák mögül.

— Szélnekerezett (szin)-ház titkok. —

Annai most a hőszóm, a hősnőm, hogy se szeri, se száma.

No, de éppen azért, mert se szeri, se száma: hallja-e kend, Solymosi, szólok az úrhoz, álljon elébe!

Hátszen szegény Solymosi állna elébe, csak a tyúkszem, az az átkozott tyúkszeme ne volna még most is extázisban a rajta keresztül hajtott köszörűpad jóvoltából, mit a népszínház lépcsőházában két pseudo köszörűlegény hajtott az egyik tyúkszemes lábának tyúkszemén keresztül. — A megköszörű-padozott tyúkszemhős nem is Solymosi volt egészen, de hát ő is lehetett volna; így tehát még sem mondtam nagyot, ha mindjárt nagyot mondtam is.

És most fogjuk karon az isteni Ilkát meg azt a kedves „subickszemű“ Hegyi Aranyost, lejtünk be társaságukban a „Két árva“ főpróbájára (hisz e népdramában úgy is blau-montágos a szerepük) — én pedig majd letelepedem velük egy zölle székre, a mi tulajdonkép úgy értendő, hogy én is, ő is és még egyszer . . . ő is külön egy-egy zölleszékre telepedünk le.

Egy kis potya diskursust insceniroztunk.

Az aranyos Aranyos: Hallod-e te Ilka de Pálmay, valami rémitő meleg uralkodik itt e teátrumban: levetem az ü ber z i c h e r e m e t, vesd le te is a tiedet.

Az isteni Ilka: Pszt! hallgass szerencsétlen, nem látod ezeket az árgusszemű nihilistákat? mindjárt kiirják az ujságba, hogy megint trivol toilette-ben leledzttem.

Én (bibliai járgonban): Te monddát.

A mennyei Ilka erre egy szinpadiasan ügyes meghökkénesi jelenetet asszimulált, azzal aztán félre tőlem te bubánat! — a „Nagyvárad szépművészeti egyesület“ (mert hát ilyen is termett Várad városában, egy bizalmi feliratát vonván elő a keblek kebléből, azzal a gondolattal barátkozott meg, hogy ő rögtön és azonnal leutazik

Nagyvárad kellős közepébe, hadd legyen még szebb, még bájosabb, még reizendabb.

Hegy Aranyoska készséges utitársul kínálkozott.

— Hagyd el pajtás! Elég glancosra subickoltad már anélkül is azt a két bógárszemedet. Éva legyen a nevem, ha még több szépség fér reád. Itthon a helyed! — filozofált az „Ezer darab arany“ fá j ó s z i v ű szerzője Arany Hegyes kontójára s dictumfactum egyedül ment el . . . megszépülni, ő a kis százszorszép.

Szegény vidor Vidórka Pál vidortalan szivütértágulást kapott a — gyomrába; — szenvedéseit enyhítendő megcsókintotta a Sik Gizella érdemleges orzácskáját, ki Szelényi Annának tartott pikáns de szakavatott prelekcziót a minta-ingszabászatról.

Tihanyi Echo helyett néhány hét óta Solymosi derrikeskedet!*)

Fellábadozván azonban három hetes gyötrő nyavalyájából, ellábadozott visitre a kulisszák mögé, hol szeretetreméltó logikájának adta tanujelét, midőn oda nyilatkozott, hogy ő már vagy nyolc éve nem pottyant el a jégén azon egyszerű oknál fogva, mert nyolc éve már annak, hogy nem jár a jégre halifaxozni.

Tihanyi különben a dobsinai jégbarlangba fogja küldeni a jövő nyárra pompás kis családját nyaralni, amely zseniális gondolatra úgy jött rá, hogy vagy télvével ezelőtt Dobsinára menekülvén a rekkenő hőség előtt, ott egy álló héten keresztül 1 frt és 50 krajcárokat hált meg s élelmeskedett harmad magával naponként.

A nemzeti színház Komáromy Mariskájához is volt szerencsém, kinek lázas izgatottságáról menten leolvastam, hogy a főrendiház ülésének polgáriházasság-buktató határozatához szándékoznék becses megjelenésével kontrázni a hölgyek karzatáról. — Spruriusom nem hagyott cserben; — nyomban meg is intervivolt egy újságíró belépti jegyekért.

Tóth Ilonka, a „vak koldus leány“ egy kissé nagyon kritikusnak találta a vén koldusasszony padlásszobájában elhelyezett szalmazsáknak az aromáját; — no az igaz, hogy illatosabb volt a Szelényi Anna parfümös zsebkendője.

Van a népszínház zenekarában egy csinos szőke fiatal ember, domine Nem Tudom. Ezzel azt akarom mondani, hogy ettől a domine Nem Tudomtól Tóth Ilonka hegedülni tanul, csak-hogy nehogy hirbe hozzák a kis zenekedvelő szép leányt: tanítója szőszke fűrtel iránt néha igen furesza respektussal viseltetik . . . megtépázza; domine Nem Tudom pedig csupa udvariasságból vágja hozzá a jó arczat.

Tóth Ilonkával még az a malheur is megéset, hogy a rossz nyelvek magyarázata szerint engem boldog földi halandót csupa véletlenségből átkarolt és majd a számba dugta azt a különben szép fejét a mint az isteni Ilkához rajtam keresztül czukédlíért esedezett.

No hát ez igaz is, nem is.

Vegye kiki úgy, miként akarja; én nem haragszom meg érte se így, se úgy.

Kék macska.

Nyirodalom.

A „Pesti Nyirlap“ és az „irodalmi tisztesség.“

Hogy a „Pesti Nyirlap“ és az „irodalmi tisztesség“ miként kerülhet itt össze, arra nézve nyujtsanak felvilágosítást a „Bars“ f. évi január 13-ik számának következő sorai:

Vidéki laptársaink és az olvasóközönség figyelmébe.

A Pesti Hirlap s a Magyarország és a Nagyvilág kiadóhivatala egy nyomtatott czirkulárét intézett a vidéki lapokhoz s így

lapunkhoz is, melyben felszólítja a szerkesztőségeket, hogy a fönti lapokat ajánlják olvasó-közönségüknek minden hónapban egyszer, s ő azért kész a lapokat — herrenüum dicú! — ingyen megkül deni! Sőt még azt is kikötötte az illető kiadóhivatal: „hogy az ajánló közleményt maga fogja minden hó 20-ika körül a lapoknak beküldeni“ s azt kellene az illető lapoknak szóról-szóra közölni.

Mi, — akik bevett szokás szerint e lapokkal eddig csereviszonyban álltunk, s akik saját jószántunkból tettünk eddig is, és készeknek nyilatkoztunk ezentul is tenni némi szivességet nékik — már ezen tisztességtelen és gseftszerű követeléseket a leghatározottabban visszautasítottuk. Valóban bámultuk a cynizmus és vakmerőség ezen nagy mértékét, melylyel a nevezett két lap kiadóhivatala a hirlapirói tisztességet megsértette. — Hát föltételezik ők Magyarország vidéki sajtójáról azt a nyomorultságot, hogy az olvasó-közönségnek hazug hírekkel és ajánlatokkal szolgáljon csak azért, hogy néhány font újságpapírhoz jusson!?! . . . Mert a Pesti Hirlap s a Magyarország és a Nagyvilág nem olyan világgraszoló két újság, hogy azzal csere viszonyban állani nagy szerencse volna vidéki hirlapokra nézve.

A Bars-nak főnnállása óta cserepéldányként járó hirlapok mint az Egyetértés, Budapesti Hirlap, Budapest, Kitartás, P. Journal, Ország-Világ, Koszoru, Gazdasági Mérnök stb. stb. — soha használó követelményekkel elő nem álltak! Nem kell ezen ténynek bővebb magyarázatába bocsájtkozni, a közönség megítélheti: melyik lap dolgozik tisztességes eszközökkel s melyik méltó ennélfogva pártolásra.

Mi csak fölhívjuk a t. közönség, de egyuttal t. vidéki laptársaink figyelmét is ez eljárásra és reméljük, hogy közreműködésük mellett sikerülni fog a vidéki sajtót az ily pressziótól, a magyar közönséget pedig az ily manővrozó uraktól végkép megszabadítani.

A „Bars“ szerkesztősége.

Bolond gombák.

Uj Evi üdvözet.

Agyon az Isten mindent a mi nincs
Áldást békeséget hazánkban
Hűségöt az nemzet crimje lebegjen

Egy uj nap tűnt föl előttünk Istenem
Mire az munkainkal vegezünk
Adig a sötét éjben bemerülünk

Szélés zápor közt kéményseprő
Fáradozva és sők ködök közt rüladözva
Még sincs irte elismerés. —

Hisz azért meg szán beununket az Ég!
Palya díjat nyujte nekünk a
nagy érgemü közönség!

Alázatos szolgálja kéményseprő segedek
Pajor László úrnál Budapest Csengeri utza. sz. 5.

Halottkémi jelentés.

A halott neve: **Vizváry János**

Állapota: **hajadon**

Halál oka: **betegség.**

Kora: **göres.**

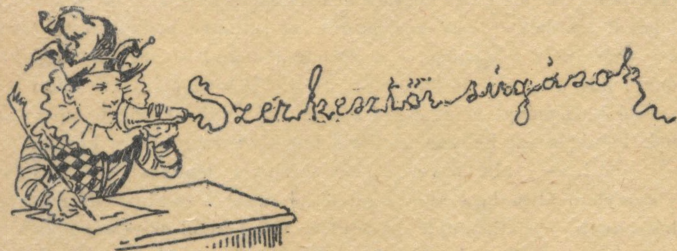
Kór neme: **öregség.**

Halálozás ideje: **1 óraker éjfélt előtt.**

Kelt Csárin, 1883. máj 15.

N. N. halottkém.

*) Lásd: a népszínház Rip van Winkle operettejét.

B-n E-e (Budapest.) A könyvet elküldtük. — **Kázmér.** Egy versét már közöltük; a másikra is sor kerülhet talán — a „Pegazus”-ban. Azt hisszük, méltányolni tudjuk, az ön m a g a s r a t ö r ő szellemét. — **B-ó-F-ez.** Akár vers, akár próza. Mit bánjuk mi akármelyik, csak jó legyen? — **Figaro.** Az új rovatot, a mely alatt a hazai és külföldi színpadok királynőit sorra bemutatjuk, legközelebb meg fogjuk nyitni. — **Debreczen.** Nem közölhető. — **Ch-a A-t.** Leveledet megkaptuk. A példányok elküldettek. — **T-k K-ly.** A lap rendszeren megy. — **G-r L-ó** (Budapest.) Jönni fognak. — **Sz-e G.** A gondolatok meggondolatlanok. A „fullánkok” nem csipnek. Valami mást. — **T-y F-s.** (Malaczka.) A levél hol késik? — **Cs-s J-f.** (Budapest.) Kívánságát teljesítettük. Az előfizetők gyűjtése körül tanusított buzgalmaért elismerésünket nyilvánítjuk. — **G-n M-n.** Igen örvendünk, hogy a „Füllentő”-t annyira kedveli az a vidék. A kért példányok postára tették. — **L-ts G-v.** (Tasnád.) Hát a „Szi-bériai levelek” oda fagytak? — **D-s L-s.** A cserepéldány kikerad. — **Több kéziratról s levélről jövőre!**

Érdemes publikum!

*Arverezés, liczitálás,
Adóintés egyre járja.
Nem vigasság, keserűség
Keletkezik a nyomába.*

*Valamire én is intlek,
Jobb, mint ezer adóintés,
Amikor ezt olvasod:
Vigasságod léssen mindég.*

*Hogy hát végig mulasd, nevesd
Ezt a jövő ujesztendőt:
Szaladj frísen a postára!
És rendeld meg a „Füllentő”-t!*

Füllentő.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS

„FÜLLENTŐ”-re.

A „Füllentő”-re, új évfolyama alkalmából, új előfizetést nyitunk. A „Füllentő” mult számával ötödik évfolyamába lépett. Megjelenik minden hó 10-én, 20. és 30-án csinos, izléses kiállításban, érdekes, változatos tartalommal, szép képekkel.

Előfizetési ára:

Egész évre 3 frt. — kr.

Fél évre 1 frt. 50 kr.

Gyűjtőknek öt előfizető után ingyen példány jár.

Mutatványszámokat bárkinek ingyen küldünk, de elő nem fizetés esetén kérjük azokat visszaküldeni.

Az előfizetési pénzek — legcélszerűbben postautalvánnyal — a „Füllentő” kiadóhivatalába (Budapest, VIII., stúdzio-utca 6. sz.) küldendők.

Egész éves előfizetők az 1885. évi „Füllentő-Naptár”-unkat féláron fogják kapni.

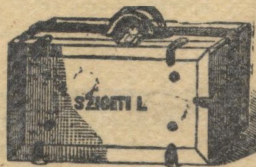
Az előfizetések mielőbbi beküldését kérjük, hogy a lap pontos szétküldésben fennakadás ne történjék.

A „Füllentő” szerkesztősége
és kiadóhivatala.

SZIGETI LAJOS

szij- és nyereggyártó.

Ajánlja jól berendezett szijgyártóüzletét, u. m. nyergek, utazó bőröndök, vadász- és uti táskák, a legjutányosabb áron. — Minden e szakmába vágó javítások elfogadhatnak s vidéki megrendelések levél által a legpontosabban kiszolgáltatnak.

Képes árjegyzék kívánatra bérmentve küldetik.

Üzleti helyiség:

BUDAPEST, VIII., Muzeum-körút 10. a nemz. muzeum mellett.

ZEISLER M. nyomdájában

Budapest, Istvántér 17. szám.

Megjelentek és kaphatók:

Humorisztikus népnaptár, 30 kr.

Képes népnaptár, ára 20 kr.

15 krajczáros naptár.

Mindenféle

MAGYAR és NÉMET NÉPDALOK.

Ismételadóknak:

Humorisztikus népnaptár 18 kr.

Képes népnaptár 12 kr.

15 kr.-os naptár 10 kr.

NÉVJEGYEK, MEGHIVÓK,
legjutányosabb áron nyomtatnak.